

สารบัญ

คำนิยม	9
คำนำ	11
1 “ความสำเร็จ” เป็นอย่างไรที่คุณคิดจริงหรือเปล่า ทำไมคุณถึงอยากประสบความสำเร็จ	15
2 แยกตัวออกจากกลุ่ม วิธีผูกมิตรในสถานที่ใหม่ ๆ และพูดคุยกับทุกคนในทุกสถานการณ์	29
3 โลกของฉันเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร หลังจากเหตุวินาศกรรม 11 กันยายน อะไรคือช่วงเวลาสำคัญ ที่ผลักดันให้คุณเกิดความเปลี่ยนแปลง	49
4 ได้รับคัดเลือกเข้าทีม วิธีเดินหน้าลุยเวลาที่คุณคิดว่าตัวเองไม่สามารถทำได้	57
5 ฟังเสียงเรียกร้องของหัวใจ วิธีตั้งคำถามที่ถูกต้องกับตัวเอง	75

6	อะไรคือเรื่องห่วยแตกในชีวิตคุณ	
	วิธีเปลี่ยนความหลงใหลเป็นการลงมือทำ	91
7	ฉันทำได้	
	ฉันเปลี่ยนแนวคิดให้กลายเป็นธุรกิจได้อย่างไร	101
8	แผนธุรกิจระดมทุนไม่ได้ คนต่างหากที่ทำได้	
	ทำไมเครือข่ายจึงเป็นกุญแจสำคัญในการระดมทุน	121
9	ทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จอย่างรวดเร็ว	
	วิธีก่อตั้งธุรกิจแบบไม่ต้องเสียเวลา	143
10	ข่าวด่วน	
	วิธีเข้าถึงสื่อโดยไม่จำเป็นต้องรู้จักใครเลย	159
11	หายหน้าวันเปิดตัว	
	วิธีเรียกความเชื่อมั่นจากผู้คน หลังจากเกิดความผิดพลาดครั้งใหญ่	177
12	หุ้นส่วนที่คอยร่วมทุกข์ร่วมสุข	
	วิธีเสาะหาหุ้นส่วนทางธุรกิจที่สมบูรณ์แบบ	191
13	ทำดีและทำให้ดี	
	วิธีทำตามความฝันของตัวเองไปพร้อม ๆ กับพัฒนาโลกนี้	203
14	การรักษารูปร่าง	
	วิธีดูแลตัวเองควบคู่ไปกับการดูแลธุรกิจ	215

15	L.A.C.E.	
	วิธีสอนบทเรียนบางอย่างให้ผู้ชาย	227
16	เลิกทำเรื่องเดิม ๆ	
	วิธีสอดแทรกการเดินทางและการผจญภัยใหม่ ๆ เข้าไปในชีวิต	239
17	ชุมชนคือทุกสิ่ง	
	วิธีสร้างเผ่าของตัวเอง	251
18	เป็นฝ่ายให้	
	ทำไมการให้ถึงเป็นเรื่องสำคัญ	267
19	คุณเจ๋งเหมือนเพื่อนของคุณ	
	เพื่อนของฉันกำลังทำเรื่องเจ๋ง ๆ อะไรอยู่บ้าง	273
20	ทำเรื่องเจ๋ง ๆ	
	แบบฝึกหัดเกี่ยวกับการพัฒนา	301
21	แด่ลูกหลานของเรา	
	ข้อความให้กำลังใจและให้พลัง	307
	ประวัติผู้เขียน	311

SAMPLE

คำนิยม

ผมไม่เคยเจอใครเหมือนมิกิเลย
อันที่จริงก็ไม่ใช่ออย่างนั้นเสียทีเดียวนะครับ
เพราะผมรู้จักพี่สาวฝาแฝดของเธอที่ชื่อราดาห์ ซึ่งมีหน้าตาเหมือนกับมิกิเปียบ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น

ตอนที่มิกิขอให้ผมเขียนคำนิยมให้กับหนังสือของเธอ ผมรู้สึกลังเล
นิดหน่อย ผมบอกเธอว่าอยากจะอ่านร่างต้นฉบับของหนังสือเล่มนั้นให้จบ
เสียก่อน

หลังจากนั้นไม่กี่สัปดาห์ มิกิก็ส่งมันมาให้ผม ทว่าผมก็เอาแต่ผัดวัน
ประกันพรุ่งและไม่ยอมหยิบมาอ่านประมาณสองสามสัปดาห์ จนกระทั่ง
วันหนึ่งที่ผมต้องนั่งเครื่องบินหลายชั่วโมงจากลอสแอนเจลิสไปยังมิวนิก
ผมก็ตัดสินใจเริ่มอ่านหนังสือเล่มนี้

ปรากฏว่าผมอ่านจนจบเลยครับ และมันก็ทำให้ผมประหลาดใจ
มาก

ถึงแม่ผมและมิกิจะเคยไปสังสรรค์ด้วยกันหลายต่อหลายครั้ง แกมผมยังเป็นหุ้นส่วนในร้านพิซซาของเธอที่ตั้งอยู่ในย่านใจกลางเมืองของลาสเวกัส (ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของโครงการ Downtown Project) แต่ผมไม่เคยรับรู้เรื่องราวทั้งหมดของเธอมาก่อน รวมถึงไม่เคยเข้าใจอย่างแท้จริงว่าอะไรคือแรงผลักดันของเธอ ผมก็กักเอาเองว่าเธอคงจะเกิดมาเป็นคนที่ประสบความสำเร็จอยู่แล้ว

ในขณะที่ผมอ่านเกี่ยวกับการเดินทางของมิกิ ผมพบว่าบางครั้งตัวเองก็พยักหน้าและเห็นด้วยกับบทเรียนที่เธอได้เรียนรู้ รวมถึงคำแนะนำและเคล็ดลับจำนวนมากที่เธอมอบให้ เรื่องราวของเธอไม่น่าจะยอดเยี่ยมมากและไม่ได้เขียนขึ้นสำหรับแค่ผู้ประกอบการเท่านั้นนะครับ แต่สำหรับใครก็ตามที่อยากจะมีชีวิตที่ประสบความสำเร็จในการทำตามความฝันของตัวเองด้วย

มิกิเป็นเหมือนน้องสาวตัวน้อยของผมในหลาย ๆ แง่มุม ดังนั้นผมจึงอยากบอกเธอว่าถึงแม้ตอนแรกผมจะลังเลในการเขียนคำนิยมให้กับหนังสือของเธอ (เหมือนที่พี่ชายหลายคนชอบแหยมน้องสาวตัวน้อย) ผมก็รู้สึกประหลาดใจในทางที่ดีและภูมิใจมากที่เธอเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เพราะมันเป็นหนังสือที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ

อย่าปล่อยให้ข้อเท็จจริงที่ว่านี่เป็นหนังสือที่อ่านง่ายหลอกหลวงคุณนะครับ มันเต็มไปด้วยองค์ความรู้ที่ยอดเยี่ยมซึ่งอาจเปลี่ยนชีวิตคุณได้เลย และมิกิ บอกเอาไว้เลยนะว่าพี่ชายคนนี้จะไม่เลิกแหยมเธอแน่ ๆ

โทนี่ เซ

ซีอีโอของ Zappos.com

ผู้เขียนหนังสือขายดีอันดับหนึ่ง

ของหนังสือพิมพ์เดอะ นิวยอร์ค ไทมส์

อย่าง *Delivering Happiness*

DowntownProject.com

คำนำ

6 เพื่อให้แน่ใจว่าหนังสือเล่มนี้มาอยู่ในมือคุณด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง
จงถามตัวเองก่อนว่า “ฉันเห็นด้วยกับประโยคเหล่านี้อย่างน้อยหนึ่งข้อ
หรือไม่”

- ฉันไม่ชอบทำงานประจำใน “อุตสาหกรรมที่มีคนนับหน้าถือตา” เพียงเพราะแค่ต้องการหาเงิน
- ฉันอยากมีชีวิตแบบที่ใฝ่ฝันมาโดยตลอด
- ฉันอยากให้พ่อแม่หรือคนสำคัญในชีวิตสนับสนุนให้ฉันไล่ตามความฝันที่แท้จริงของตัวเอง
- ฉันไม่รู้ว่าคุณความฝันที่แท้จริงของตัวเองคืออะไร และฉันก็ต้องการหาคำตอบให้ได้
- ฉันมีแนวคิดที่ยอดเยี่ยมสุด ๆ และอยากเริ่มต้นธุรกิจแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มตรงไหน

- ฉันหลับหลังจากอ่านหนังสือที่สอนวิธีเริ่มต้นธุรกิจไปได้แค่สามหน้า
- ฉันอยากระดมทุนเพื่อก่อตั้งธุรกิจ แต่ยังไม่เคยทำแบบนี้มาก่อน
- ฉันเบื่อกับที่มักรู้สึกกังวลเวลาเดินเข้าไปในห้องที่เต็มไปด้วยคนแปลกหน้า ฉันอยากรู้วิธีเข้าสังคมกับคนกลุ่มใหม่อย่างมั่นใจและมีชีวิตชีวา
- ฉันเบื่อกับที่ต้องไปบาร์เพื่อคุยฟุตบอลนานสิบชั่วโมงในช่วงสุดสัปดาห์กับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยที่เมาหัวราน้ำ ฉันอยากทำในสิ่งที่ดีกว่านี้
- ฉันอยากมีเพื่อนกลุ่มใหม่ที่คอยท้าทาย สนับสนุน และเป็นแรงบันดาลใจให้ฉัน
- ฉันตระหนักว่ามีบางคนในชีวิตที่ไม่ได้ช่วยให้ฉันกลายเป็นคนที่ดีที่สุด แถมบางครั้งยังคอยจู่จ้องฉันด้วยซ้ำ ดังนั้นฉันจึงอยากคลุกคลีกับคนที่ “ใช่”

ถ้าคุณพยักหน้าให้กับข้อใดข้อหนึ่งแล้วละก็ จงเตรียมพร้อมในการลงมือทำเรื่องที่เจ๋งที่สุดเท่าที่คุณเคยทำมาได้เลย

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป คุณจะเลิกอิจฉาคนที่ “มีชีวิตรสนิยมแบบ” รวมทั้งเลิกกลัวใครก็ตามที่พยายามกีดกันคุณไม่ให้มีชีวิตรสนิยมแบบนั้น คุณจะมีความกล้า ความชัดเจน และความมั่นใจที่จะเป็นตัวของตัวเอง เป็นผู้กุมชะตาชีวิต และทำให้ความฝันกลายเป็นจริง พุดง่าย ๆ ก็คือ คุณจะกลายเป็นคนที่ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่คุณจะจินตนาการได้

**DO
COOL
SH*T**

SAMPLE

SAMPLE

1

“ความสำเร็จ” เป็นอย่างไร คุณคิดจริงหรือเปล่า

ทำไมคุณถึงอยากประสบความสำเร็จ

ความสำเร็จไม่ใช่บทสรุป ส่วนความล้มเหลวก็ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย
ความกล้าที่จะเดินหน้าต่อไปต่างหากที่สำคัญ

— วินสตัน เชอร์ชิลล์

เมืองไมอามี รัฐฟลอริดา – 8 เมษายน 2011 เวลา 11.55 น.

คำสั่งระบุอย่างชัดเจนมากบนบัตรเชิญ นั่นคือ เรือสำราญจะออก
เดินทางตอนเที่ยงวันศุกร์ ถ้าขึ้นเรือไม่ทันล่ะก็...เอ่อ ฉันคงพลาด
การเดินทางครั้งนี้

ฉันตั้งใจจะเอาชนะนาฬิกาประจำตัวให้ได้ เรื่องของเรื่องคือฉันเป็น
ลูกครึ่งอินเดีย และสำหรับคนที่ยังไม่รู้ว่าจะหมายถึงอะไร คำว่า “เวลา
มาตรฐานของอินเดีย” คือการไปสายอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมง หรือบางครั้ง
ก็สองชั่วโมงเลยด้วยซ้ำ แต่ต้องขอบคุณที่ฉันมีเชื้อสายญี่ปุ่นอยู่อีกครั้งหนึ่ง
และ “เวลามาตรฐานของญี่ปุ่น” ก็คือการมาถึงก่อนเวลาสิบนาทีก่อน
คำพูดอันเก่าแก่ของบรรดานาวิกโยธินที่ว่า “ถ้าคุณไม่ได้มาถึงก่อนเวลา
สิบนาทีก่อน ก็เท่ากับว่าคุณมาสายสิบนาทีก่อน”

ในขณะที่ฉันวิ่งไปตามถนนสายต่าง ๆ ในย่านใจกลางเมืองของ ไมอามีเพื่อตรงไปยังท่าเรือ ล้อของกระเป๋าดูเหมือนจะลากก็ครูดไปกับ พื้นจนเกือบจะควั่นขึ้น ฉันต้องไปขึ้นเรือให้ทัน ถึงแม้จะต้องตั้งท่าออกวิ่ง แบบในภาพยนตร์เรื่อง *Mission: Impossible* แล้วกระโดดเอาหัวดิ่งลงไป ในน้ำเย็นยะเยือกเพื่อว่ายไปให้ทันเรือ ฉันก็ต้องทำ ไม่มีคนแสดงแทน เหมือนในภาพยนตร์นะคะ มีแค่ฉันคนเดียวแหละ แอ้มฉันยังใส่ชุดเดรส สั้นแขนกุดเสียด้วย

ฉันเดินทางมาแล้วทั่วโลก หนังสือเดินทางของฉันมีตราประทับ จากอินเดีย ญี่ปุ่น แอฟริกา ออสเตรเลีย รวมทั้งทุกประเทศในอเมริกาใต้ และยุโรป แต่ฉันไม่เคยลองเรือสำราญเลย และแน่นอนว่าฉันไม่เคย ท่องเที่ยวในแบบที่ทำให้ฉันได้อยู่ที่เดียวกับผู้ประกอบการชั้นนำของโลก นับพันคน

หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ นี่เป็นการเดินทางสุดพิเศษครั้งหนึ่งในชีวิต ไม่มีทางที่ฉันจะยอมพลาด!

ฉันมองเห็นเค้าโครงของเรือลำแรกที่ดูพร้อมจะแล่นออกสู่มหาสมุทรอยู่ ไกลออกไปลิบ ๆ ฉันได้ยินเสียงแตรของเรือดังลั่น ตอนนั้นฉันวิ่งมา 15 นาที แล้ว กระเป๋าเดินทางแบบลากครูดกับขา ส่วนสายของกระเป๋าสะพายก็จิก เข้าไปในเนื้อ

ใกล้จะถึงแล้ว... ฉันจุกจนแทบหายใจไม่ออก... ใกล้เข้าไปอีกนิดแล้ว... นั่นไงทางลาด! ฉันวิ่งขึ้นทางลาดแล้ว! เสียงแตรของเรือดังขึ้นอีกครั้ง เรือกำลังจะออกแล้วเหวอเนี่ย รอฉันก่อน!

ฉันมาถึงทันเวลาที่กระเป๋าโดดข้ามเชือกเข้าไปในเรือได้อย่างปลอดภัย ก่อนที่ทางลาดสำหรับเดินขึ้นเรือจะถูกยกออก

ทำไมฉันต้องทำให้สิ่งต่าง ๆ กลายเป็นเรื่องยากด้วยนะ ทุกครั้งที่ เดินทางไปที่ไหนก็ตาม ชีวิตของฉันมักกลายเป็นภาพยนตร์อีกชั้นที่ฉัน

ต้องวิ่งไปวิ่งมาตลอดเวลา ทั้งที่ฉันสามารถทำให้มันค่อยเป็นค่อยไปแบบ
ภาพยนตร์โรแมนติกของฝรั่งเศสได้อย่างง่ายดาย เพียงแค่ฉันออกจากบ้าน
เร็วขึ้นหนึ่งชั่วโมง

ฉันเซ็ดเหงื่อบนหน้าผาก จัดสายของกระเป๋าสะพาย และเดิน
ทอดน่องไปตามหาดฟ้าของเรือ

เมื่อก้าวเข้าไปในเรือหลังจากเช็กอินเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ไม่อยากเชื่อ
สายตาเลยว่าฉันเห็นใคร!

คนคนนั้นคือริชาร์ด เบรนสัน ซึ่งเป็นผู้ประกอบการในดวงใจของฉัน
เขากำลังจับเครื่องบินที่บาร์ และเล่าเรื่องราวบางอย่างให้ผู้ประกอบการ
รุ่นเยาว์ฟังอย่างเพลิดเพลิน ผมสืบลอนด์ซีดของเขาไปตลอด
นี่ช่างเป็นภาพที่เหมาะสมแก่การบันทึกเอาไว้ในใจ...ภาพที่ฉันจะจดจำไป
อีกนานหลายปี ฉันตื่นเต้นมากที่ได้เจอเขาจนเดินสะดุดขาตัวเอง แต่ก็รีบ
ทรงตัวและเดินต่อ ฉันคิดว่าตัวเองรู้สึกเหน็ดเหนื่อยจากการรีบมาขึ้นเรือ
เกินกว่าจะเข้าไปพูดคุยกับเขาตอนนี้ (แถมฉันยังเหงื่อแตกพลั๊กจากการวิ่ง)

เรือลำนี้หรรหามาก มันมีทั้งหมดห้าชั้นด้วยกัน แถมยังมีลาน
ด้านนอกที่ดูโอ้อ่าอีกสองชั้น ซึ่งทุกคนสามารถเพลิดเพลินกับการฟังเสียง
คลื่นและอาบแดดในตอนกลางวัน แล้วชมดวงดาวในยามค่ำคืน มีบูธดีเจ
และลานเต้นรำขนาดใหญ่อยู่ที่ชั้นสอง ฉันรู้ทันทีว่านั่นคือสถานที่ที่ฉันจะ
สังคีตทุกคืน ฉันสังเกตเห็นว่าผู้คนกำลังลากกระเป๋าเดินทางเพื่อหา
ห้องพักของตัวเองไปพร้อม ๆ กับสำรวจเรือลำนี้เหมือนกัน

แล้วฉันก็เห็นโทนี่ เซ (ซีอีโอของ Zappos.com) เบลก มายคอสกี
(ผู้ก่อตั้ง TOMS) แกรี เวย์เนอร์ชัค (ผู้ก่อตั้ง Wine Library) รวมถึงบรรดา
ผู้ก่อตั้งองค์กรไม่แสวงหาผลกำไรชั้นนำอย่าง Charity: Water, Pencils of
Promise และ Invisible Children นี่มันเหลือเชื่อมาก!

ฉันคว้าโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าสะพาย ฉันอยากโทรหาราดาห์
(พี่สาวฝาแฝดของฉันเอง) เพื่อเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดแบบ
ฉากต่อฉาก แต่ขณะที่ฉันพยายามกดโทรออก ฉันก็เพิ่งรู้ว่าโทรศัพท์มือถือ

ไม่มีสัญญาณ พนักงานบนเรือคนหนึ่งเห็นฉันดูนวยายอยู่กับโทรศัพท์มือถือ เธอจึงเดินตรงเข้ามาหาและบอกว่า โทรศัพท์มือถือไม่สามารถใช้งานได้บนเรือลำนี้

จริงหรือนะ! ไม่มีใครสามารถโทรออกได้เลยใช่ไหม นั่นหมายความว่าไม่มีสิ่งรบกวนน้อยลงหนึ่งอย่างในระหว่างที่เรากำลังพูดคุยกัน (และหวังว่าจะได้ร่วมงานกัน) ตลอดสี่วันเต็มเลยนะสิ ฉันชอบแนวคิดนี้ชะมัด! จะมีวิธีไหนดีไปกว่าการได้แบ่งปันแนวคิดใหม่ ๆ โดยปราศจากความช่วยเหลือทางเทคโนโลยี มีเพียงคำพูด การสบตา และการส่งยิ้มเท่านั้น

ฉันตั้งเป้ากำหนดการสำหรับสี่วันบนเรือสำราญขึ้นมาอ่านและพบว่า วันนี้ฉันต้องไปที่ห้องประชุมเพื่อเข้าร่วมพิธีเปิดงานตอนสี่โมงเย็น โดยริชาร์ด แบรนสัน จะขึ้นพูดในตอนนั้นด้วย ว้าว องค์กร Summit Series ที่จัดงานล่องเรือนี้ขึ้นมาไม่ยอมเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์เลย พวกเขาเปิดตัวผู้มีชื่อเสียงหลายต่อหลายคน!

ฉันอ่านกำหนดการต่อจนรู้ว่ามีวงดนตรีประจำเรือชื่อเดอะรูธส์ พวกเขาจะเล่นทุกคืนพร้อมกับดีเจชื่อดังอย่างเพรตตี้ โลดส์ และแอ็กซ์เวลล์ แห่งสวีดิช เฮาส์ มาเฟีย! นี่มันเหลือเชื่อไปเลย

ฉันยังสามารถเข้าร่วมการฝึกโยคะตอนเช้า รวมทั้งเข้าไปฟังการสัมมนาได้ทุกเรื่อง ไล่ตั้งแต่นวัตกรรมทางสิ่งแวดล้อมและสังคม ไปจนถึงการเสริมสร้างอำนาจให้ตัวเอง เรียกได้ว่ามีเรื่องให้ทำเพียบ! ฉันประทับใจมาก

งาน Summit at Sea มีขึ้นสำหรับคนที่ได้รับเชิญเท่านั้น ฉันจึงซาบซึ้งมากที่ตัวเองได้รับเกียรตินี้ ฉันเริ่มก่อตั้งธุรกิจขนาดเล็กตอนอายุ 26 ปีและมันก็ค่อนข้างประสบความสำเร็จ จุดประสงค์ของงานนี้คือการทำให้ผู้ประกอบการดาวรุ่งและหนุ่มสาวผู้มากความสามารถได้พบปะกับผู้นำในอุตสาหกรรมต่าง ๆ

ฉันก็ย้อนถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ฉันได้มาอยู่บนเรือลำนี้ การผจญภัยทางธุรกิจของฉันเริ่มต้นด้วยอาการปวดท้องที่เกิดขึ้นอยู่บ่อย ๆ

จนฉันหงุดหงิด มั่นจุดประกายให้ฉันเกิดความคิดที่จะเปิดร้านอาหาร ซึ่งชายพิชชาสำหรับคนแพ่แล็กโทสและคราฟต์เบียร์ของท้องถิ่นในนิวยอร์ก ฉันตั้งชื่อร้านว่า SLICE (ตอนนี้เปลี่ยนเป็น WILD แล้ว) ร้านของฉันขายพิชชาซึ่งใช้วัตถุดิบส่งตรงจากไร่ โดยปราศจากฮอว์โมน สารเติมแต่ง หรือสารอันตรายอื่น ๆ แถมยังช่วยสนับสนุนชาวไร่และธุรกิจในประเทศด้วย

ฉันเปิดร้านอาหารแห่งแรกในย่านอับเปอร์อีสต์ไซด์ของแมนฮัตตันในช่วงปลายปี 2005 โดยมีงบประมาณจำกัด แถมยังขอความช่วยเหลือจากทุกคนที่นึกออก ตอนนั้นฉันอายุ 26 ปีและไม่เคยกระโจนเข้าสู่ธุรกิจร้านอาหารมาก่อน แต่ฉันเชื่อว่าแนวคิดเรื่องพิชชาที่ใช้วัตถุดิบส่งตรงจากไร่จะเปลี่ยนวิถีคิดที่ผู้คนมีต่อประเด็นเรื่องอาหารที่ไม่ค่อยส่งผลดีต่อสุขภาพ ตอนนั้นอาหาร “ท้องถิ่น” และ “เพื่อสุขภาพ” ยังไม่ได้กลายเป็นกระแส การโน้มน้าวให้ผู้คนเชื่อว่าพิชชาเพื่อสุขภาพไม่ได้มีรสชาติเหมือนกระดาษแข็งจึงถือเป็นเรื่องยากมาก เราเป็นหนึ่งในร้านแรก ๆ ของนิวยอร์กที่นำเสนออาหารสำหรับคนที่กินมังสวิรัตและอาหารที่ปราศจากกลูเตน และการเป็นผู้บุกเบิกในอุตสาหกรรมนี้ย่อมไม่ได้ทำให้การเดินทางของฉันโรยด้วยกลีบกุหลาบ

พขณะที่อยู่บนเรือ ฉันอยากเรียนรู้และพบปะกับผู้คนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะบรรดาสุดยอดผู้นำที่ฉันได้แต่คอยชื่นชมอยู่ไกล ๆ มานานแล้ว!

หนึ่งในนั้นคือโทนี เซ ซีอีโอของ Zappos.com ฉันคิดว่าด้วยความที่เขาเป็นเจ้าของธุรกิจที่ประสบความสำเร็จถึงสองอย่าง และขายธุรกิจเหล่านั้นไปตั้งแต่อายุ 36 ปีด้วยราคา 1,400 ล้านดอลลาร์ เขาอาจมีเรื่องราวดี ๆ มาเล่าให้ฟัง และอาจมีคำแนะนำที่ดีกว่าให้ผู้ประกอบการที่ยังอายุน้อยอย่างฉัน

ในช่วงที่ดวงอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้า ฉันเห็นเขานั่งอยู่ที่บาร์บนชั้นสองของเรือ โดยมีคนสองสามคนวนเวียนอยู่รอบ ๆ เพื่อพยายามจะพูดคุยกับเขา โดยปกติแล้วฉันไม่ใช่คนขี้อายที่สุดในห้อง แต่ฉันกลับเดินวนไปวนมาอยู่หลายรอบกว่าจะรวบรวมความกล้าเดินตรงไปหาเขา

ทำไมฉันถึงประหม่าขนาดนี้นะ ทำไมฉันไม่เดินตรงเข้าไปและพูดคุยอะไรกับเขาสักอย่างล่ะ ถึงอย่างไรเขาก็เป็นคนธรรมดาเหมือนฉันนี่แหละ แต่ความจริงที่ว่าเขาประสบความสำเร็จอย่างถล่มทลายตั้งแต่อายุน้อยทำให้ฉันขวัญผวาได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ขณะเดินผ่านไปผ่านมาและเฝ้ามองเขาพูดคุยสัพเพเหระกับคนกลุ่มหนึ่ง ฉันก็ตัดสินใจว่าจะยังไม่พูดคุยกับเขาตอนนี้ เพราะฉันบอกได้จากปฏิกิริยาของเขามีสื่อคนอื่นว่าเขาเป็นคนขี้อาย แน่نونว่าเขาชอบพูดคุยกับผู้คน แต่เขาดูทำตัวไม่ค่อยถูก ซึ่งหมายความว่าเขาสอบฟังมากกว่าพูด และดูเหมือนจะเปิดใจมากกว่าถ้าได้คุยกับเขาแบบตัวต่อตัว ดังนั้น แทนที่ฉันจะเข้าไปเป็นหนึ่งในคนที่ชวนเขาพูดคุยสัพเพเหระ ซึ่งเขาต้องอดทนด้วยในคืนนั้น ฉันตัดสินใจที่จะยื่นตรงข้ามเขา และจ้องจนกว่าเขาจะหันมาสบตา (ฉันไม่สนหรอกว่าตัวเองจะดูเหมือนพวกโรคจิตที่ชอบสะกดรอยตามคนอื่นหรือเปล่า) จากนั้นฉันก็ยิ้มและโบกมือให้เขาปรากฏว่าเขายิ้มตอบ!

และทั้งหมดก็จบลงแค่นั้น ไม่สำคัญหรอกว่าเขาจะจำฉันได้หรือเปล่า แต่เขายิ้มให้ฉัน นั่นหมายความว่าฉันดึงดูดความสนใจเขาได้แล้ว! ฉันรู้ว่าฉันจะติดต่อกับเขาก่อนที่ตอนกลับนิวยอร์ก (เขาใส่อีเมลล์เอาไว้ในช่วงท้ายของสไลด์ที่เขานำเสนอบนเรือ และฉันก็จดมันไว้เรียบร้อยแล้ว) นี่หมายความว่าภารกิจสำเร็จแล้ว!

การล่องเรือหลังจากนั้นช่างดูราวกับความฝัน นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้พบเจอกับผู้คนที่มีความสนใจเหมือนกันและต้องการในสิ่งเดียวกัน นั่นคือ ก่อตั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคม ซึ่งสามารถสร้างผลกระทบทางสังคมได้อย่างแท้จริง